

N:o 147.

Af Herr J. Åstrand: Om anvisande af ett förslagsanslag för anställande af skogsingenjörer till enskilda skogsegares tjänst m. m.

Med våra under det sista decenniet så väsendtligt lättade kommunikationer har skogen nästan i alla delar af riket, äfven i hittills undangömda och aflägsna bygder, erhållit ett högt värde, och der detta ännu icke är förhållandet, kan det dock med visshet inom få år emotses, så snart redan påbörjade eller beslutade jernvägar hunnit öppnas för trafiken. Denna i och för sig glädjande företeelse har dock uppdrifvit afverkningen samt flerstädes framkallat oro och fruktan för skogsbrist under en snar framtid. Detta enkla och ovedersägliga faktum bör icke af lagstiftningen lemnas utan uppmärksamhet, äfven om utsigt förefinnes att regeringen inom få år skall afgifva omfattande och fullständiga förslag till skogshushållningens ordnande å enskildes skogar. Ty huru berättigad denna förväntan än är, ligger dock deri icke något giltigt skäl att under tiden undanskjuta alla åtgärder, hvilka kunna minska den misshushållning med skogen, som för närvarande eger rum, och som allmännast benämnes öfverafverkning. Detta uttryck har dock ej sin giltighet uti storleken af de virkesquantiteter, hvilka årligen tillgodogöras, än mindre i dem, hvilka exporteras, utan uteslutande i det sätt, hvarpå den skogbärande eller endast för skogsväxt tjenliga marken skötes. Vore all till skogsbörd uteslutande tjenlig mark verkligen beväxt, åtnjöte skogsbestånden derefter behöflig vård, och verkställdes hyggena efter någon förståndig plan, skulle ej blott vår närvarande export kunna mångdubblas, utan landets eget behof af virke med lätthet fyllas, och detta till lägre priser än de, hvilka för närvarande å flera orter äro gällande. Till hvad sålunda kan ernås är dock ett stort steg ifrån det närvarande, och detta steg tages ej på en gång, der-

för äro hindren alltför talrika. Hufvudsaken är att något göres, och att ej en dyrbar tid förslösas af tvekan om de åtgärder, hvilka böra vidtagas. Dessa kunna vara både till art och omfattning från hvarandra mycket skiljaktiga, men till en af de främsta räknar jag af staten åt enskilda skogsegare lemnadt tillfälle att utan någon för dem större kostnad kunna af fullt sakkunnig person erhålla råd och upplysning om lämpligaste sättet för sin skogsmarks skötande så väl i allmänhet, som speciellt med hänsyn till fröklängning, frösådd, plantsångars anläggande, plantering, skogsvård och slutligen afverkning. I åkerbruk, i ladugårdsskötsel, i fiske, i linodling med mera lemnas den enskilde jordegaren emot ringa eller ingen utgift all erforderlig undervisning, då den af honom påkallas, och dock äro insigterna hos det stora flertalet långt större i dessa särskilda grenar af hushållning än i skogsbruket, deri ingen sådan vägledning står att vinna utan större, och därför oftast för den mindre jordbrukaren afskräckande kostnad. Hvarför icke då bereda tillfälle för jordegare att jemväl i skogshushållning erhålla önskad och erforderlig vägledning efter samma grund, som i andra delar af landthushållning visat sig vara riktig. Kostnaden för staten borde ej blifva af någon betydighet genom anvisande af erforderligt anslag för anställande af några sakkunniga personer, hvilka efter requisition af enskilda skulle dem tillhandahållas utan annan kostnad än erläggandet af traktamente för den eller de dagar, hvarunder dessa personer, hvilka lämpligast torde benämnas skogsingeniörer, anlitas. I hvad utsträckning detta i början komme att ske, är svårt att förutsäga, men sannolikt skulle det ej under de första fem åren erfordra mera än högst sex personer, och om deras aflöning och resekostnad godtgjordes efter nu för landbruksingeniörer gällande grunder, skulle ett förslagsanslag för år 1875 af 15,000 Kronor vara för ändamålet tillräckligt, helst som jag antager, att dessa skogsingeniörer nästan uteslutande till en början komme att erhålla sin verksamhet inom Svea- och Göta-land. Alla requisitioner borde vara inlemnade under året näst före det de afsågo till Konungens Befallningshafvande i det län, der reqvirenten önskade biträde af skogsingeniör, och skulle ansökan alltid innehålla egendomens namn, härad och socken der den vore belägen, afståndet till och uppgift å närmaste gästgifvaregård, jernvägs- eller kanalsstation, samt slutligen den tid, hvarunder biträde önskades. Dessa ansökningar skulle derpå ofördröjligen af Konungens Befallningshafvande insändas till Skogsstyrelsen, som allt efter begärda arbetsdagar samt reqvirenternas antal och afståndet dem emellan egde att till tjänstgöring för året inkalla en, flera eller alla dem, hvilka efter förutgången ansökan blifvit af Kongl. Maj:t för en tid af fem år till skogsingeniörer förordnade, dock endast med rätt för dem till aflöning för de år, hvarunder deras tjänstgöring tagits i anspråk. Dessa detaljer torde dock lämpligast böra öfverlemnas åt Kongl. Maj:t, så framt Riksdagen, såsom jag vågar hoppas, beviljar det för ändamålet i fråga af mig äskade anslaget.

Äfven om denna motion bifalles, vill jag dock redan här hafva uttryckt den åsigt, att dermed icke allt är gjort, som från lagstiftningen bör göras med

hänsyn till de enskilda skogarne. Men ett steg framåt vore det onekligen, och den hjälp staten sålunda lemnade den omtänksamme skogsegaren uti att, sig till gagn och andra till föresyn, väl sköta sin skogsmark skulle rikligen godtgöra härför af Riksdagen anvisade medel.

Med stöd af hvad jag sålunda i korthet anfört, får jag härmed vördsamt föreslå:

att Riksdagen, för anställande af skogsingeniörer till enskilda skogsegares tjänst, måtte för år 1875 ställa till Kongl. Maj:ts disposition ett förslagsanslag af 15,000 Kronor; samt

uti underdånigskrifvelse till Kongl. Maj:t, med omförmående af detta beslut, anhålla, att Kongl. Maj:t ej mindre ville låta tillse det i skogsvetenskapen kunnige och erfarne personer härför varda förordnade, emot åtnjutande af samma aflöning och reseersättning samt öfriga förmåner, hvilka nu äro bestämda för i statens tjänst anställda landtbruksingeniörer, än ock meddela de närmare föreskrifter, hvilka för dessa skogsingeniörers anställning och tjänstgöring kunna finnas af behovet påkallade.

Om denna motions remitterande till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1874.

J. A. Åstrand.
